

Vi mener også at vide, at der hos Forbrugerombudsmanden i øjeblikket er en konkret gennemgang af sådanne klager, og jeg ved også fra branchen, at Assurandør-Societetet ser med stor alvor på disse ting; det har de i hvert fald tilkendegivet over for os. Jeg mener også, der ligger et brev sendt til alle folketingsmedlemmerne – eller i hvert fald til ordførerne, nej, jeg tror, det er medlemmerne af Folketingets Retsudvalg, der har modtaget det – hvor de går ind i overvejelser om at stramme op på det her. Vi har klare tilkendegivelser om, at hvis medlemmer af Assurandør-Societetet gribes i misbrug af dørsalgsbestemmelserne, så vil der falde brænde ned, så vil der være skarpe reaktioner.

Vi er meget enige i det, som justitsministeren sagde i sit indlæg – også i, at det godt kan gå hen og ende med at vende den tunge ende nedad, hvis vi fjerner denne undtagelse fra loven. Vi mener, der er en reel risiko for, at der er nogle, som kommer i klemme, for der indtræder det, man kalder en forsikringsbegivenhed, og det vil typisk være de samme mennesker, der ikke er klædt på til at kunne klare det selv, og som måske ikke er helt så meget oppe på dupperne – hvis det er tilladt at bruge det udtryk fra Folketingets talerstol – med hensyn til at fungere i samfundet og have sig forsikret til fingerspidserne.

Og på disse præmisser er vi ikke indstillet på i hvert fald for nærværende at støtte det forslag, som SF har fremsat.

Jørn Jespersen (SF):

Tak til hr. Bjørn Elmquist for meldingen fra Det Radikale Venstre. Jeg er glad for, at også Det Radikale Venstre anerkender, at der sker et misbrug, og at der skal ske et eller andet for at stoppe dette.

Til argumentet om den sociale slagside vil jeg gerne sige, at jeg synes, det virker en lille smule søgt, at man på den ene side argumenterer for, at der er nogle, der ikke får en forsikringsdækning, medmindre det er muligt at rette uanmodet henvendelse til dem, og på den anden side må konstatere, at den adgang har branchen haft i mangfoldige år, uden at løse det problem, man påstår man ikke kan gøre noget ved, hvis denne her forsikringsundtagelse forsvinder. Så man må altså konstatere, at det, at undtagelsen hidtil har været der, ikke har løst problemet, og derfor er logikken en lille smule svigtende.

Hvis der skulle være noget om sagen, så vil jeg godt sige, at jeg ikke tror, at man – som den konservative ordfører var inde på – kan sige, at det generelt er efter indkomst, man har problemer med at overveje sine forsikringsforhold. Det er i virkeligheden en lille smule groft at sige, at mennesker med en lav indkomst generelt skulle have sværere ved at overskue deres forsikringsbehov end folk med en højere indtægt. Sådan tror jeg ikke det hænger sammen.

Men hvis der er visse grupper, hvor man kan sige, at der er et problem med en for lav forsikringsdækning, så må man da lave en informationskampagne fra branchens eller det offentliges side, hvor man gør opmærksom på problemet i stedet for at komme ud i det, som jeg i virkeligheden synes er en grov form for formynderi, hvor man siger, at der her er nogle ting, som folk ikke selv kan finde ud af, og derfor skal der uanmodet ringes til dem.

Det er i virkeligheden lidt sjovt, at SF, som meget ofte bliver beskyldt for at have en formynderisk holdning til folk, skal høre fra Fremskridtspartiet, at der her er noget, som den brede befolkning ikke selv kan finde ud af og derfor skal ringes op af et forsikrings-selskab eller en bank uden at have bedt om det. Det er da Fremskridtspartiet, der her har en formynderisk holdning, når de mener, at folk ikke selv kan overskue deres egne forhold.

Med hensyn til forsikrings-selskaberne: Det er jo ikke kun forsikringsbranchens, de gamle, de små forsikrings-selskabers overholdelse af denne regel, der er til debat; det er i meget høj grad banksektorens overholdelse af disse regler, der er til debat, for det er i meget høj grad de store banker, der misbruger den nye situation, de er kommet i, til at få solgt nogle af deres traditionelle bankprodukter ved at bruge forsikringsundtagelsen. Det er her meget væsentligt – hvordan vi end lander med det her forslag – at det ikke kun er nogle regler, der gælder den traditionelle forsikringsbranche, men at det også bliver en skærpelse af den eksisterende lovtilstand, der sikrer, at bankerne overholder reglerne.

Til sidst til hr. Thulesen Dahl, som forestiller sig, at markedsmekanismen – som jo for hr. Thulesen Dahl og Fremskridtspartiet altid er et trylleord – kan løse alt. Hr. Thulesen Dahl forestiller sig, at hvis alle erhvervsdrivende måtte ringe til alle forbrugere og sælge alle varer, så ville det hele løse sig af sig selv, for så ville forbrugerne sige nej til de uanmodede henvendelser, som de ikke brød sig om.